Tot recordant els refugiats

Un dels temes que la celebració del dia d'Europa, el 10 de maig passat, ha posat de nou sobre la taula és la crisi dels refugiats. Crisi que es perpetua sense solució i sense que sapiguem gaire bé què està passant, quines son les condicions en què es troben els milers de refugiats vinguts a Europa en els darrers anys, com està el tema de la reubicació, si l'allau segueix sent el que era, si els morts en el camí augmenten o disminueixen. Parlem dels refugiats com si fos una qüestió secundària, quan en parlem, calen tragèdies grosses perquè esdevinguin notícies que obrin els informatius i alimentin la mala consciència que com europeus i com persones hauríem de tenir.

D'ençà que la UE va pactar amb Turquia que aquest país es fes càrrec de la majoria de refugiats de Síria, el problema a Europa ha quedat aparcat, silenciat o ignorat. Sabem que Espanya segueix sense fer-se càrrec dels 17.000 refugiats que li tocaven (només n'ha rebut 160). Les informacions i anècdotes que esporàdicament van arribant son decebedores. Per exemple, la d'un matrimoni ucranià, amb dos fills, que, després de passar un any entre nosaltres, bastant integrats i amb feina per ell i ella (ell, a una empresa de Sant Cugat), acaben de rebre la notificació que no se'ls hi concedeix el dret d'asil. Se'ls declara il.legals i han de tornar a començar i buscar per un altre via qui està disposat a acollir-los. Posar-nos a la seva pell, des de la nostra situació de ciutadans amb tots els drets garantits, és impossible. És per això que el compromís d'hospitalitat s'esvaeix fàcilment si és que algun cop ha estat vigent.

Falta voluntat d'acollir realment als que estan trucant a les portes que romanen tencades. Les excuses valen poc. Cert que son els estats els que tenen la responsabilitat primera de garantir l'acollida. Però Espanya no respon i Europa no fa valer el poder que té per imposar la quota que va ser acordada quan semblava que s'ho prenia seriosament. Que no pot fer res si els estats se li giren d'esquena? Bé se'n va sortir per fer complir les polítiques d'austeritat! Aleshores si que va funcionar l'eficiència! Repeteixo: qüestió de voluntat.

Els estats fan trontollar la unitat europea en matèria de polítiques que no interessen, és cert, però és que les comunitats autònomes també són estat, i ho són els municipis, i la ciutadania en general forma part de l'estat. No han faltat les declaracions d'intencions, especialment per part dels municipis, però aquí s'ha acabat l'esforç. Sortir al carrer és relativament senzill. No tant organitzar-se i lluitar perquè els compromisos es compleixin i els drets humans, que són universals, valguin també per als que arriben desesperats buscant acolliment. Vàrem ser capaços de fer la guerra als desnonaments, al frau de les preferents. Defensàvem els interessos dels més afectats i els més febles. I ara? Què passa? Que són estranys i vénen de fora? No són dels nostres?

És una crisi política. I europea. Només des d'Europa es pot abordar. Però a Europa se l'ha de sacsejar des d'abaix. Des de la ciutadania, des dels parlaments i des dels municipis. Cal ser més exigent i fer veure que no és un problema anecdòtic ni secundari.

VICTORIA CAMPS és filòsofa i membre del PSC

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/128476.html

Copyright 2024 Cugat.cat